

Hraběnka Elvíra

Kromě hraní šachů měl Petr jen jedinou vášeň a tou byly hrady a zámky. Neminul snad jediný týden, ve kterém by nenavštívil alespoň jedno starobylé sídlo. Přestože byl v této oblasti snad chodící encyklopedií, vždy si předem z odborných knih, které sbíral, znovu oživil svoje vědomosti o každém objektu, který plánoval navštívit. Žil sám, tak svému koníčku mohl obětovat veškerý volný čas.

Ke svým šestařicátým narozeninám si dal jako dárek výlet na nedaleký zámček v blízkosti okresního města. Zámček byl sice postavený v barokním slohu, ale později ho vícekrát přestavovali, takže se v něm dalo najít i vícero stylů pozdějších. Jeho historie nebyla nijak významná, ale přesto jej Petr navštívil už několikrát. Nedávno byly dokončeny opravy západního křídla, které ještě nikdy neviděl a protože minulý měsíc byly tyto nové prostory poprvé zpřístupněny pro veřejnost, tak se na jejich návštěvu velmi těšil.

Na výlet se vypravil v pátek, úmyslně. Na záměčku se totiž provádělo jen o víkendech, ve všedních dnech byly prohlídky volné, protože návštěvníků bylo v tyto dny málo. Právě takové volné prohlídky měl ale Petr nejraději, mohl si tak vše prohlédnout podle svého a nemusel se přizpůsobovat skupině. Na pokladně dostal ke vstupence ještě zalaminovaný list s textem, ve kterém si mohl přečíst vše potřebné k prohlídce. Kdyby ho přitom mohl vidět kastelán, byl by jistě nadšený, protože Petr byl ve čtení psaného průvodce velmi poctivý. V každém pokoji si pak všechno nejen vždy pečlivě prohlédl do nejmenšího detailu, ale dokonce si o všem, co viděl, psal do svého notesu poznámky, které pak doma znovu studoval. Tohle by ve skupinové prohlídce dělat nemohl.

Prohlídka začínala právě nově opravenými prostory, na které si Petr vyhradil nejvíce času. Oprava byla provedena velmi dobře, což Petr dokázal posoudit, žádná moderní práce, ale poctivé staré technologie. Navíc ho potěšilo, že místnosti byly citlivě vybaveny i dobovým nábytkem. Nepocházel sice z tohoto záměčku, ale byl dobře vybraný a hodil se sem. Teprve po půldruhé hodině pečlivého prohlížení a psaní poznámek se dostal do staré části. Východní a jižní křídlo záměčku už samozřejmě znal, ale přesto si jej rád prohlédl znovu.

Právě si v jedné z místností starého křídla prohlížel detaily jedné barokní komody, když koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Asi další návštěvník, pomyslel si, ale přeci jenom se instinktivně ohlédl. Spatřil tam štíhlou přitažlivou ženu menší postavy, s jemným obličejem a tmavě kaštanovými vlasy, která byla přibližně v jeho věku. Zajímavé na ní bylo i její oblečení, dlouhé krajkové šaty ve starém střihu, které se nosily v devatenáctém století.

Na první pohled se Petrovi zalíbila a tak se na ni usmál, pozdravil ji a ona mu k jeho potěšení pokynula hlavou. *„Tuhle ženu jsem už někde musel vidět, odkud ji ale znám?“* pomyslel si Petr, když se díval do očí té krásné neznámé.

„Máte krásné šaty, vy patříte k té skupině historických tanců, která tu má zítra vystupovat?“

Neznámá se na to jen beze slova usmála a pokrčila rameny, což si Petr vyložil jako souhlas, tak hned pokračoval:

„Už jste byla v nově opravené části? Co na ni říkáte?“

Tentokrát neznámá po předchozím mlčení promluvila:

„Je tam hodně změn oproti tomu, jak si to pamatuji. Zvláště nábytek je úplně jiný.“

Petra okamžitě upoutal její měkký melodický hlas, který mu zněl skoro jako hudba. Přesto ze zmohl jen na obyčejnou větu:

„Vy jste tu byla už dříve? Vidíte, já jsem si myslel, že ta opravovaná část byla vždycky nepřístupná.“

„Zнала jsem to tu už jako malá, moc se mi tu líbilo.“

Petra přitahovala stále víc, musel si přiznat, že se mu líbí. Byla to její krásná tvář, kterou skvěle doplňovaly ty historické šaty? Nebo snad její něžný tichý hlas, který ho okouzлил?

„To jste měla štěstí, že jste to tu mohla vidět už dřív. Víte, já se o zámky zajímám už léta, ale tu novou část jsem dnes viděl poprvé.“

Náhle si Petr vzpomněl, že by bylo vhodné se představit:

„Promiňte, že jsem se ještě nepředstavil. Já jsem Petr Novotný.“

Čekal, že se mu neznámá také představí a podá mu ruku, ale odpovědí mu byl zase jen úsměv a mírná úklona hlavy se slovy:

„Ráda vás poznávám pane Petře.“

Petrovi byla přítomnost neznámé velmi příjemná, snad poprvé v životě pocítil, že by ho mohlo něco zajímat víc, než architektura a vybavení dávných šlechtických sídel. Snažil se pokračovat v rozhovoru jak nejlépe uměl a nutno říci, že přes ne úplně dobrý začátek, si později na starého mládence nevedl zrovna nejhůř. Sám se divil, jak obratně umí mluvit. Povídali si hlavně o historii zámku a o jeho obyvatelích, i když Petra nejvíce zajímala právě ona neznámá. Musel ale uznat, že zvláště období okolo poloviny devatenáctého století zná velmi dobře, zvláště detaily z každodenního života, o kterých ani on sám nevěděl. Začal k ní postupně cítit velkou náklonnost, dokonce způsobila to, že mu

ve srovnání s ní najednou připadala historie naprosto nudná. Petr přemýšlel, jak by mohli v hovoru pokračovat i později, dokonce se na chvíličku zasníl - jaké by to asi bylo, kdyby k němu patřila? Možná i proto ji vyzval:

„Myslím, že by bylo dobré, kdybychom v prohlídce pokračovali společně. Mohu vám nabídnout svůj doprovod?“

S viditelným zklamáním ale slyšel:

„Omluvte mne prosím, ráda bych ještě v tomto pokoji pobyla sama. Buďte sbohem.“

Petr ještě chvíličku postál, hlavou mu probleskla myšlenka, že by ještě zkusil neznámou přeci jenom přemluvit, ale rozmyslel si to. Cítil, že její odmítnutí nebylo jen jakési vyzývavé otálení, ale pevné rozhodnutí.

„Jsem rád, že jsem se s vámi setkal, mějte se dobře a na shledanou.“

Petr se s neznámou rozloučil nejpříjemnějším tónem hlasu, jakého byl schopen, ještě krátce ji alespoň na dálku pohladil očima a pokračoval do další místnosti. Setkání ho dost rozrušilo, potkal sice v životě už několik žen, ale tahle byla něčím jiná. Zámecká architektura a její historie byla najednou pryč, celou jeho mysl mu zalila představa oné krásné, tajemné neznámé.

Náhle však jako kdyby mu tělem projel elektrický proud. Ve vedlejší místnosti, kam právě přišel, uviděl obraz. Podle popisu, který byl pod ním, to byl portrét hraběnky Elvíry namalovaný v polovině devatenáctého století. Petr stál nějakou dobu jako opářený a neschopný slova. Na obraze byla žena, se kterou před chvílí mluvil. Byla to stoprocentně ona, tu jemnou, něžnou tvář s tajemným